

Дамян Дамянов

По тайни сборища се
сбираха...

По тайни сборища се сбираха,
Пътеки тайни в тъмно хващаха.
Растяхме ние, те умираха.
Не слушахме ли, с тях ни плашеха
Беззъби хлевоусти бабички.
И ний ги мислехме страшилища,
Които ще откраднат хляба ни,
Причаквайки ни към училище...
И ние нощем ги сънувахме
С камари хлябове в ръцете им,
Защото и насън гладувахме...
... А в мрака слезли неусетно те,
ни срещаха, най-мили чичковци.
От глад изсмукани и светнали,
Те бяха хора като всички ни.
И вместо да ни вземат залька,
По някой зальк те ни даваха.
Какви са, що са? Ний не знаехме.
Те с доброта се занимаваха.
Те хляб раздаваха на гладните.
И малко грижи – на безгрижните.
И само мъртви по площадите
За втори път, уви, ги виждахме...
Где спяха те? Къде се сбираха?
Едно безкрайно многоточие.
Растяхме ние, те умираха...
... Когато празникът започваше,
когато блеснаха ракетите,
ний хукнахме да ги посрещаме.
Дали не носят хляб в ръцете си,
Я шоколадчета, я дрешки те?...

Но половината ги нямаше...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8010>]